kelenföldi evangélikus hírlevél

4.
xxv. évfolyam
2021. tél

Istennel | hittel | szeretettel | szolgálattal

„Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre.” (Zsolt 90,1)

Adventi fények

Meggyújtunk egy gyertyát az adventi koszorún, majd kettőt, hármat, négyet... ezután pedig mindegyiket elfújjuk. Az egyik gyertya a koszorúnkon nagyon leég, az utolsó negyedik pedig csak egy kicsit.

A gyertyák fényei különleges hatással vannak rám. Gyerekként szerettem a lángon keresztülhúzni az ujjam azt próbálgatva, hogy milyen gyorsnak kell lennem ahhoz, hogy még ne égessen meg. Emellett, ami még lenyűgöz egy gyertya lángjában, az a lobogása, a változása, a láng, ami ott is van, meg nincs is, hiszen át tudom rajta húzni az ujjamat. Ez csodálattal tölt el.

Egy egyszerű kis eszköz, mégis mennyi mindent ad. Melegséget, fényt, játéklehetőséget, és amikor jól belenézünk a lángba, akkor reményt és biztonságot, valamint emlékeinket is őrzi. Ég a tűz, ég a láng. Elkalandozik a gondolatunk és elvisz minket számtalan emlékünk egy-egy olyan pontjára, ahol korábban találkoztunk ezzel a lánggal. „Ég a gyertya, ég...” – ismerős szavak, a dallam rögtön a fejünkben van. Gyertya a születésnapi tortán, családi asztalon, keresztelői ajándékként, oltáron, bibliaóra asztalán, temetőben, adventi

koszorún és még számtalan helyen találkozhatunk egy kis lánggal, annak meleg fényével. Ez a kis viasz, kanóc és tűz őrzi emlékeinket, amelyeket megelevenít számunkra. Összeköt minket, mert biztosan tudunk hasonló történeteket elmondani, amelyek egy gyertya lángja körül születtek meg, mivel sokszor találkozhattunk már vele életünk során. Adventi koszorún is gyújthattuk már meg, sokféle hangulatban, sokféle életkörülmény között. A gyertyáink leégnek, vagy elfújjuk azokat, emlékeink azonban megmaradnak.

Egy kicsiny lángban, egy kicsiny életben nagyjából kétezer évvel ezelőtt eljött hozzánk Ő, aki sokak

életébe hozott és hoz ma is világosságot, meleget, emlékeket. Sokakat köt össze, és kötött össze az elmúlt időkben. Az Ő fényében egyek vagyunk, egy láng ég szívünkben, amelyet Ő gyújtott bennünk. Az Ő lángjának fénye, amely tiszta és erős, töltse be egészen szívünket és gondolatainkat adventben, a várakozásunkban! Jézus mondja: ”Én vagyok a világ világossága.” (Jn 8,12)

☞ Nagy Ádám

A zene és a templom találkozásánál

Beszélgetés Németh Zsuzsával

- Kedves Zsuzsi, szeptember óta dolgozol gyülekezetünk hivatali munkatársaként, nagyon örülünk neked. Két és fél hónap eltelte után már sok mindenbe belelátsz. Mik a benyomásaid? Hogy érzed magad nálunk?

Az nagyon hamar kiderült számomra, hogy itt Kelenföldön rendkívül aktív és sokrétű a gyülekezeti élet. Jó lenne ezeket legalább részben megismerni, meglátjuk, hogy mennyire lesz rá alkalmam. Az irodában is nagyon változatosak a hétköznapok, hol több, hol kevesebb a feladat. Szimpatikusnak tartom, hogy a munkanapok alapvetően jó hangulatban telnek, a sűrűbb napokon is kedves mindenki, jut idő odafigyelni egymásra.

Milyen kihívásai, „szépségei” lehetnek egy ilyen irodai munkának?

Az irodai munka eddigi életem folyamán teljesen távol állt tőlem, izgalmas most új dologba belekóstolni. Sokszor jól esik, hogy másfajta gondolkodásra van itt szükség, mint az egyéb munkáimban. Például több mint 10 év után most újra sokat számolok fejben,

ez kimondottan üdítő. A monoton feladatokat kevésbé kedvelem, de ha ilyen adódik, igyekszem külső ingerekkel izgalmasabbá tenni, ha tehetem, zenét hallgatok közben.

Azt tudjuk, hogy nem az irodavezetés a fő profilod, orgonatanár is vagy többek között. Hogyan alakult, hogy ezt a pályát választod? Hogyan kerültél közel az egyházzenéhez?

A zene és a templom egyaránt jelen volt az életemben, egészen kisgyerekkorom óta. A kettő tizenöt éves koromban fonódott össze, amikor a Kecskeméti Református Gimnázium diákja lettem, és mellette orgonát tanultam a helyi zeneiskolában. Fantasztikus orgonatanárom volt, aki emberileg és szakmailag egyaránt példaként állt előttem. Az ő hatására kezdtem a 10. osztályt már a zeneművészeti szakközépiskola orgona szakos hallgatójaként, valamint ekkor kezdtem el rendszeresen kántorizálni szülővárosomban, Gyöngyösön. A későbbiekben már automatikusan következtek az egyes állomások, a Zeneakadémián egy év elteltével az orgona szak mellett elkezdtem az egyházzenét, később nem is tudtam volna különválasztani a kettőt.

Sokunk életében meghatározó élmények a nyári kántorképző tanfolyamok. Te hogy gondolsz vissza a tanfolyamos időkre?

Kamaszkoromban a Miskolci Református Kántorképző tanfolyam hallgatója voltam. Nagyon sokat jelentett nekem, fontos barátokat ismertem meg itt, fokozta az érdeklődésemet az egyházzene irányába. A fóti Evangélikus Kántorképző júliusi tanfolyamára orgonatanárként kerültem, több mint tíz évvel ezelőtt. Azóta meghatározó része az életemnek – nem csak a nyári tanfolyam idején. Erre nagyon sok példát tudnék mondani, sokszor összegyűlünk tanárokkal és hallgatókkal egyaránt, mindannyiunknak fontos feltöltő erő a tanfolyam közössége.

Nagy vállalkozásba fogtál: éppen a doktori szigorlatodra készülsz és közben írod a disszertációdat. Mi a témád? Hogyan találtál rá?

Igen, terveim szerint januárban fogok szigorlatozni, májusban pedig szeretném leadni a disszertációmat. Meglátjuk, mi hogyan fog sikerülni, nehéz összehangolni a munkával. A témám J. S. Bach Klavierübung III. című kötete. Ebben a gyűjteményben kb. 70 perc orgonazene található, túlnyomórészt lutheránus korálok feldolgozásai. Szorosan kapcsolódik a kötet Luther katekizmusához. A zenei elemzéseket igyekszem az egyes korálszövegek tükrében értelmezni, izgalmas munka!

Első pillanattól kezdve tudtam, hogy Bach műveivel szeretnék foglalkozni, ez a kötet pedig nagyon felkeltette az érdeklődésemet egy koncerten. Akkoriban azt gondoltam, hogy mivel zenetudósok szempontjából a Klavierübung III. marginális téma, áttekinthető lesz a már létező szakirodalom. Természetesen tévedtem... :)

Gyülekezeti kántorként is végzel szolgálatot. Mit jelent számodra az istentiszteleti élet és annak zenéje? Hogy látod gyülekezeteink zenei életét?

Jelenleg a Budaörsi Evangélikus Gyülekezet kántora vagyok, körülbelül fél éve. Az istentiszteleti élet számomra egyértelműen az orgonálást jelenti, azt tartom ideálisnak, ha a prédikáció, az énekek és a szóló orgonadarabok mondanivalója tudja egymást erősíteni. Alapvetően „régimódi" vagyok: szeretem a Luther-korálokat, a genfi zsoltárokat, ha énekel egy szép motettát a kórus. Azt gondolom, hogy ha ezek megfelelő minőségben hangzanak el, akkor időtálló értékeket közvetítünk. De ezek nagyon nehéz kérdések, hosszú és szerteágazó gondolatok sorozatával. Az biztos, hogy mások a lehetőségek Budapest közepén, illetve egy kis lélekszámú vidéki gyülekezetnél – így nehéz is őket egy kalap alá venni.

Több színtere van a munkavégzésednek, sok mindent csinálsz. Mi az, ami leginkább kikapcsol? Hogyan tudsz feltöltődni, pihenni?

Talán furcsán hangzik, de nagyon szeretem elhagyni Budapestet, ez jelenti leginkább a kikapcsolódást, hiszen így fizikailag is távol kerülök a tennivalóktól. Szívesen utazom el testvéreim családját meglátogatni, vagy a szüleimhez, de fontos feltöltődésként tekintek az erdőben sétálásra, túrázásra is. Szeretem a természet közelségét, a csendet és nyugalmat, bizonyos időközönként jól esik elbújni a „világ zajától".

Köszönjük a bemutatkozásodat, reméljük, hogy még sokáig találkozhatunk veled az irodában (is)!

☞ Molnár Lilla

Értékmegőrző

Beszélgetés Schermann Ákossal

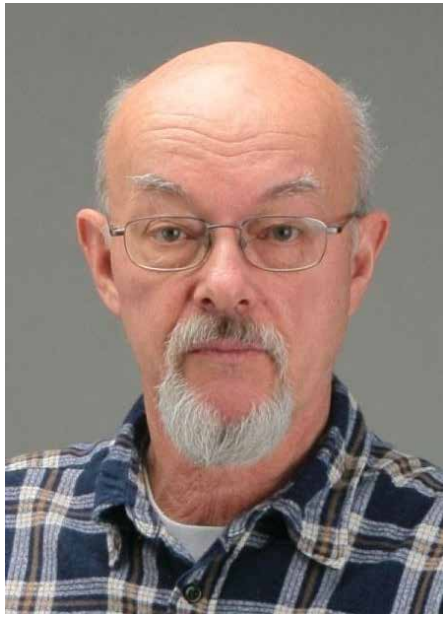

Schermann Ákos hosszú idő után átadja a gyülekezeti gyűjtemények gondozásának feladatát, ennek apropóján az elmúlt évekről, gyülekezetünk kincseiről és a jövő kihívásairól beszélgettünk.

Ákos, mióta kezeled a gyülekezeti gyűjteményeket, egyáltalán hogyan kerültél bele ebbe a munkába?

Valamikor nem sokkal a 2008-as pályázati lehetőség előtt Szeverényi János, akkori esperes kért fel, nemcsak a kelenföldi gyűjteményi feladatok, hanem az egész egyházmegye gyűjteményi felelősének. Valószínűleg azért engem választott, mert ismerte a gyűjtés, a régi tárgyak, hagyatékok iránti affinitásomat. Apám hagyatéka mellett, ami családtörténeti anyag, de térképeket és képeslapokat is felölel, az idők során más hagyatékok is kerültek hozzám. Ezek egy részének épp most keresek gazdát, több közgyűjteménnyel is kapcsolatban vagyok emiatt.

A gyülekezet tagjainak a gyűjtemények kezeléséből a leginkább megfogható, tapasztalható rész a kiállítások voltak, de milyen munka folyt a háttérben? Hogyan kezdted el a munkát?

Az előzmények a 2000-es évek közepére mennek vissza, ekkor alakult meg az országos Gyűjteményi Tanács. Az egész egyházra kiterjedő felmérés indult el, hogy számba vegyék, milyen értékek is vannak a gyülekezetek tulajdonában. Ekkor kidolgoztak pontos szempontrendszereket a tárgyak katalogizálására. Konferenciákat szerveztek, és pályázatokat hirdettek, amelyekkel segítették a gyülekezeti munkát.

A gyülekezetünk 2008-ban ilyen egyházi pályázaton nyert pénzzel tudott a meglévő tárgyaknak (kegytárgyak, könyvek és levéltári dokumentumok) megfelelő tárolási körülményeket biztosítani. Például ekkor készültek a sekrestyébe a beépített szekrények, melyekben többek között az oltárterítőket hengeren tudjuk tárolni. Vagy a toronyszobai polcrendszer a levéltári anyagnak.

De közben folyamatosan zajlott a teljes anyag digitalizálása. A kegytárgyakat lefényképeztem, megmértem, leírtam a rajtuk található feliratokat, sérüléseket stb. a központi útmutatás szerint, de ugyanígy készültek felvételek a könyvekről, levéltári dokumentumokról.

Azóta az anyag szelektáláson esett át. Az értéktelen könyveket kiselejtezték, a hasznosnak ítélt teológiai munkák a lelkészi irodába, illetve az Evangélikus Országos Könyvtárba kerültek, a Draskóczy-hagyatékot pedig az Evangélikus Országos Levéltár fogadta be. A védett, 1850 előtti könyvek egyenként savmentes dobozokba kerültek. A Bibliák, énekeskönyvek, fotók pedig a toronyszoba polcaira.

Azt el kell mondani, hogy a levéltári anyag gondozása Zomboryné Bazsó Rozália érdeme. Ő az, aki az irodából kikerülő anyagot szelektálta, jegyzékbe vette eddig. Jelen pillanatban az utolsó évek feldolgozása zajlik, utána ő is abbahagyja ezt a gyülekezeti munkát. Kérdés persze, hogy az e-mailek korában lesz-e egyáltalán szükség ennek a folytatására.

Miért érezted, hogy eljött az idő arra, hogy átadd a feladatot?

Mindent akkor kell abbahagyni, amikor még megy. Egy bölcs ember azt mondta nekem, hogy én is meg fogok öregedni, szóval jöjjenek a fiatalok! Unatkozni nem fogok, hiszen a családtörténettel továbbra is foglalkozom.

Megfogalmazódott-e benned valami ezek alatt az évek alatt, amit tapasztalatként át tudnál adni az utánad jövőnek, de akár az egész gyülekezetnek?

Jó lenne még jobban megismerni és birtokba venni azt, amink van. Úgy is, hogy használjuk a tárgyakat, de esetleg úgy is, hogy a számunkra csak megőrzendő, de nem használt tárgyakat szegényebb

vagy születő gyülekezeteknek adjuk át, ahogy mi is annak idején az alapítás környékén sokat kaptunk másoktól.

Köszönjük eddig végzett szolgálatodat, amellyel hozzájárultál ahhoz, hogy jobban megismerhessük múltunkat, s ezzel magabiztosabbá válhassunk jelenünkben.

☞ Venásch Eszter

Gondolatok a gyermek- és ifjúsági munkáról

Amikor megválasztottak, hogy mint presbiter a gyerek- és ifjúsági munkáért felelős munkatárs legyek, nagy örömmel kezdtem bele a munkába. Ám akkor még nem is sejtettem, hogy milyen új helyzetekkel, kihívásokkal fogok találkozni egy igencsak aprócska „lény" miatt. Akkor még rejtőzködött. Aztán egyszerre megjelent és mindent a feje tetejére borogatott. Beleértve a gyülekezeti gyerek- és ifjúsági munkát, terveket, programokat, találkozásokat. Az egyetlen esély a „túlélésre" a virtuális térben kínálkozott. Abban a közegben, ami már létezésének kezdetei óta maga is feje tetejére állította a „világ rendjét", azaz azt, hogy az idősebbek tapasztalataik révén segíthetik a fiatalabbakat az életben való eligazodásban – hiszen ebben a környezetben a fiatalabbak azok, akik sokkal gyorsabban tájékozódnak, kommunikálnak.

Hogyan lehet hittanórát, konfirmációs előkészítőt, ifit tartani digitális eszközökön keresztül? Egyfelől technikai, másrészt műfaji, módszertani, tartalmi kérdések sokasága merült fel. Sok imádság, töprengés, kísérletezés mentén aztán új dolgok születtek: online bibliakuckó, online iskolai hittanórák, online konfi előkészítő, online ifi. És a megerősítő új tapasztalat Isten mindenütt jelenvaló voltáról: igen, Isten a virtuális térben is jelen van, igen, a virtuális térben is működik Szentlelke által.

A hónapok teltek, és bár egyre természetesebben működött az online gyerek- és ifjúsági munka, nem adtuk fel a reményt, hogy egyszer ennek vége lehet. Sokat beszélgettünk erről. És elkezdtünk tervezgetni. Abban minden beszélgetőtársammal egyetértettünk, hogy akkor majd megint valami egészen új fog kezdődni. Így időszámításunk origója a karantén lett. Elemezgettük az „időszámításunk előtti" gyülekezeti életet, gyerek- és ifjúsági munkát, próbáltuk távolról nézni és meglátni a karantén alatti időszak folyamatait, megkeresni azokat a csomópontokat, ahol a szükségletek megmutatkoznak és ötleteket gyűjteni az „időszámításunk utáni" korszak gyerek- és ifjúsági munkájához, gyülekezetépítéséhez.

És eljött a várva-várt személyes jelenlét új korszaka. És lett napközis tábor a gyerekeknek. A hosszúra nyúlt előkészület után végre megtarthattuk a konfirmációt. Elindult a tanév „régi–új" és teljesen új alkalmakkal. Van ismét családi istentisztelet a hónap első vasárnapján, és lett ifjúsági istentisztelet a hónap második vasárnapján. Megújulva újraindult a vasárnapi ½ 11-es istentisztelettel párhuzamosan a gyermekbibliakör. Péntek délutánonként élőben folytatódik a bibliakuckó. Hét közben tíz iskolában – köztük a Pető Intézetben is – összesen ötven órában van evangélikus hittan. Van új, konfirmációra készülő csoport. Van kisifi, nagyifi és XY kör. Hálásak vagyunk Istennek ezekért a lehetőségekért.

Mindezek mellett, a háttérben gondolkozunk azon is, hogy hogyan lehetne gyülekezetünkben a gyerek- és ifjúsági munkát olyan ívre felépíteni, ami az egyéni Istennel való kapcsolat támogatása és a korosztályos keresztyén közösség megélése mellett a felnőtt gyülekezeti taggá válásban is hatékonyan segíti a ránk bízott következő generációkat. Kérjük ehhez a gyülekezet tagjainak imádságos támogatását.

☞ Véghné Pozsgay Olga

Gyülekezeti takarítónapot tartottunk

Október 9-én, szombaton gyülekezeti takarítónapra gyűltünk össze több mint húszan, kicsik és nagyok, fiatalok és fiatalabbak. Az óvodás korosztálytól a születésnaposon át családi formációkig mindenki azon fáradozott, hogy megszépüljenek külső és belső tereink, tisztább legyen a környezetünk. Közben egy egyszerű gulyásebédre pihentünk meg, élveztük a napsütést és egymás társaságát. Nagyon köszönjük azoknak, akik részt vettek ebben a megmozdulásban, akár szombaton, akár egy másik, alkalmasabb napon!

☞ Molnár Lilla

Könnyűzenés úrvacsorás istentiszteletek

2021 szeptemberétől **minden hónap második vasárnapjának estéjén** könnyűzenés, úrvacsorás istentiszteletet tartunk. Ezeken az alkalmakon a gyülekezet lelkészei váltakoznak igehirdetőként, a zenei szolgálatot pedig Bence Gábor karnagyunk vezeti. Ifjúsági „zenekarunk” a kezdeti formálódás idejét éli, de reménységünk, hogy megerősödünk és egyre jobban tudjuk majd kísérni a gyülekezet ifjúsági és korálénekeit is ezeken az istentiszteleteken. A kör nyitott, örömmel várunk bárkit, aki szeretne zenei (vagy egyéb) szolgálatot végezni ezeken a bizonyos vasárnap estéken!

☞ Molnár Lilla

„Az ifjúsági istentisztelet számomra igazi istentisztelet, csupán annyi különbséggel, hogy maibb a zene, ezért az éneklést kicsit jobban élvezem.”

☞ egy ifis

Könyvbemutató életjelekkel

Az Evangélikus Országos Múzeumban mutatták be október 19-én Gáncs Tamás lelkész Negyvenkét életjel című kötetét. A könyvben olvasható, igeközpontú írások eredetileg az Evangélikus Élet magazinban jelentek meg, és most a Luther Kiadó gondozásában láttak újra napvilágot. Az est résztvevőit Kézdi Beáta, az Evangélikus Élet főszerkesztője köszöntötte, a szerzővel pedig Smidéliusz Gábor lelkész beszélgetett.

Természettudományosan igényes alkalmaink

Missziói küldetésünk sikerét jelentősen befolyásolja az, hogy társadalmi környezetünk mennyire tart hitelesnek bennünket. Az emberi tudományokban mélyen hívő mai korban nem lenne jó ajánlólevél, ha a természettudományos igénytelenségről, hovatovább tájékozatlanságról lennénk ismertek.

Kétezer éves egyháztörténetünkön jól látszik, hogy amikor hiteltelenek vagyunk, ott nagyobb missziói kár keletkezik, mint amikor bennünket mellőznek, kirekesztenek, kifosztanak, elhurcolnak, bebörtönöznek vagy életünkre törnek.

Miként lehetne hiteles vallási kisugárzása annak, aki a természettudományos témákban felszínes vagy pontatlan megnyilvánulásokra ragadtatja magát, aki rosszul értelmezett hitvédelemből megtámadja a technokrata világunkat amúgy jól kiszolgáló természettudományos világmodelleket?

Gyülekezetünk férfiköre havi alkalmain a kör tagjai vagy meghívott külső előadók tartanak igényes szakmai előadásokat, melyek általában izgalmas beszélgetésbe torkollnak.

Legutóbb, november 8-án Dr. Petrovay Kristóf, az ELTE TTK tanszékvezető professzora tartott előadást „Kozmikus hatások a Földre" címmel. Ezen alkalomról csak az előadás szakmai minőségéhez méltatlanul lehetne röviden és tömören beszámolni.

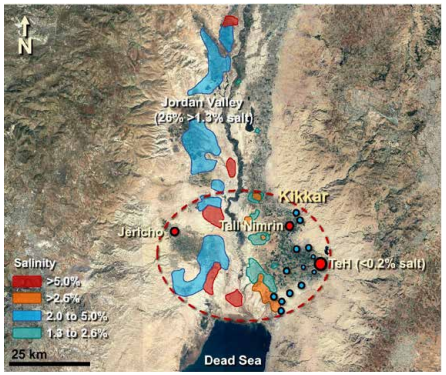

Az érintett témák: Szodoma és Gomora pusztulásával kapcsolatos kozmikus becsapódás egyértelmű nyomai; a nevezetes kihalások, nagy kozmikus becsapódások és nagy vulkánkitörések; naptevékenység, napfoltok és éghajlat kapcsolata, lehetséges hatásmechanizmusok, tapasztalati tények; a különféle kozmikus, földi és emberi tényezők egymáshoz viszonyított szerepe a globális felmelegedésben; földtörténeti léptékű változások, esetleges galaktikus tényezők.

A megvitatás során még a váratlanabb kérdéseknél is általánosságok helyett pontos tényekkel és adatokkal szolgált az előadó.

☞ Dr. Prőhle Péter

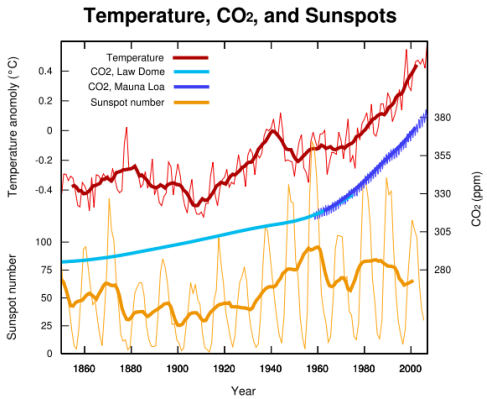

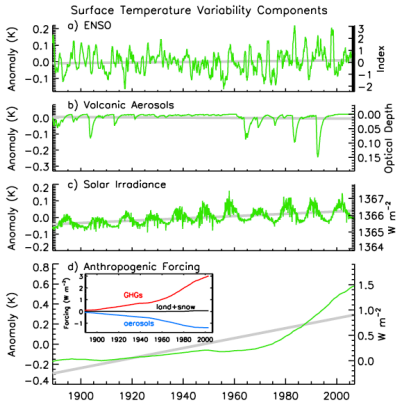

Szolgálni gyermekek között és a családban

Beszélgetés első hatodévesünkkel, Kalocsa Zsuzsannával

- Kedves Zsuzsi! Emlékeim szerint 20 évvel ezelőtt egyszerre kezdtük meg szolgálatunkat Kelenföldön. Te akkor még leánykori neveden (Kulcsár Zsuzsanna) diakonissza voltál, és egy társaddal együtt a gyülekezet vendégszobájában laktatok. Röviden felidéznéd, hogy is volt ez pontosan, miként kerültetek gyülekezetünkbe?

- Azóta már nem tartozom a Fébé Diakonissza közösségbe. Annak idején abban reménykedtünk, hogy a fiatalok igényeit is figyelembe véve indulhat újra egyházunkban ez a szolgálat. Ennek érdekében felvettem a kapcsolatot számos külföldi és más felekezetű közösségekkel. Az élet azonban később úgy hozta, hogy mindhármunknak – egy társunk vidékre ment vissza, idős szeretett végig kísérni – saját családja született. Akkor a lakhatásért cserébe végeztük az egyházfi munkát itt Kelenföldön, illetve az éppen induló családsegítő központ által támogatott otthonápolásban vállaltam szerepet, amikor is társam Németországba utazott egy ottani diakonisszaközösségbe.

- Mindeközben végezted teológiai tanulmányaidat is. A ti évfolyamotokból lettek az első hatodévesek. Egész biztos, sokféle élményed van erről az esztendőről. Megosztanál velünk egy jó és egy kevésbé szép emlékedet?

- Ekkor zajlott éppen a templom felújítása. Nagyon mély élményként él bennem, hogy a padok tisztítása közepette mennyit beszélgettünk a gyülekezeti tagokkal, akik segítettek, hogy minél előbb visszakaphassa a teret az istentiszteletek tartására a közösség. Sulyok Imre bácsi szó szerint vezette a lépteimet az orgonasípok között, hogy a festés közben ne sérüljön a hangszer. A jutalmam pedig történetek voltak a mindig tartással rendelkező Imre bácsitól, amelyeket egész biztos, nem mindenkinek volt alkalma hallani. Sokat tanultam ebből. Úrvacsorát osztani is ebben a templomban tanultam meg – tőled. Minden mozdulatot, a kehelytörlés mikéntjétől egészen a gyerekek megáldásáig, vagy a liturgia magvas üzenetét – sorról sorra. Ez a későbbi szolgálatom során újra meg újra eszembe jutott, annyira belém ivódott. Nem a tárgyi megvalósulása, sokkal inkább az úrvacsora szentségének ereje. Amikor például olyan ember térdelt az oltárnál, akinek férjét és unokáját előző héten egyszerre temettem. Honnan van ereje Isten elé jönni, hogy lehetséges, hogy a sok miért ellenére mégsincs harag az arcán, és itt térdel – Jézus előtt? Máskor olyanoknak oszthattam az ostyát és a bort, akik hosszú évek óta még templomban sem jártak. A kevésbé szép emlékek felidézése talán nem is fontos, sokkal inkább az, amit tanulságként elvittem belőlük, és az, amit magamra nézve tudatosíthattam: nem lehet mindent megtenni – még az alázatra apellálva sem.

- És mi történt Veled ezután? Lelkészavatás? Szolgálatba állás, szolgálati terület(ek), főbb állomások?

- Szolgálatom első állomásai Balassagyarmat-Rétság és Ipolyszög 2002 és 2004 között. A nógrádi szokások egészen más liturgiára tanítottak. Ott például még tartják az újasszony-áldást. Az édesapa lehajtja a menyasszony fátylát az oltár egyik oldalán, majd a menyasszony megkerüli az oltárt és megérkezik vőlegényéhez. Ez azt jelképezi, hogy a régi családja elengedi, hogy férje számára asszonnyá születhessen – gyönyörű szimbólum, ahogy e jelképes elszakadás „közepén” ott van Isten. Ezen évek során egyúttal elvégeztem a gyermekklinikai lelkigondozó képzést, és szabadnapomon egy budapesti gyermek-trauma osztályon dolgoztam 12-14 órát önkéntesként. Itt rá kellett jönnöm például arra, hogy a gyermekek miért nem beszélnek baleset

után. Az orvosokat és nővéreket is meghallgattam egy-egy nehéz műszakban, és ha megérlelődött a bizalom, együtt imádkoztunk, mert e nélkül nem lehet gyógyítani. Mindeközben a gyülekezetben baba-mamaklubot szerveztem, megbeszéléseket azokkal, akik otthon ápolták szerettüket, hogy lelkileg bírják. Mentős kollégákat hívtam el, hogy mondják el, mit csináljanak, ha a kertben a szomszéd rosszul van. A gyermekekhez való kötöttségem ekkor az ovis hittantáborokban és hittanórákon teljesedett ki. Összehangolva a katolikus, református kollégákkal közel 50 ovis jöhetett nyaranként hittantáborba a parókiára. Mai napig hálás vagyok azoknak, akik ebben segítettek nekem.

Balassagyarmat után egy tanévre Pilisre kerültem, és ezzel egyidőben a mentőhelikopteres munkába csöppentem bele, mint aki segít feldolgozni a bevetésen történteket. Ezután Budapesten lettem félállású kórházlelkész, és emellett a megélhetés miatt rehabilitációs osztályon dolgoztam csípő- és térdprotézises betegek között. A két félállás gyakorlatilag két teljes állásnak számít a gyakorlat szerint. De még emellett is belefért, hogy elsőként a Sapientia Szerzetesi és Hittudományi Egyetemen megszerezzem mesterdiplomámat lelkigondozásból, és letegyem a szakmai középfokú nyelvvizsgát. Gazdagítani szerettem volna látókörömet, és életem legszebb éveit kaptam ezalatt a képzés alatt. Ekkor ismertem meg a férjemet és mindenórás kismamaként mentem szigorlatozni szerzetesekkel és katolikus papokkal egyetemben. Nevezhetném ezt akár Isten humorának is. Kórházlelkészként pedig megszerveztem három ökumenikus országos konferenciát a váci katolikus püspöki palotában. Beszélgettünk szenvedésről, liturgiáról és az ima erejéről a gyógyulásban. Ezekről publikáltam is a Magyar Kurír lapjain. Természetesen a havi esetmegbeszélés és az éves kórházlelkészi konferenciák asztalára is letettem eközben tudásomat. Aztán egy nagy váltással a kőbányai gyülekezetben lettem hitoktató lelkész és elvégeztem online a teológia hitoktató képzését és lettem hittan- és nevelőtanár. Nyolc iskola között BKV-val és több kilóval a hátamon jöttem-mentem minden körülmény közepette.

Jelenleg rendelkezési állományban vagyok egyházunknál, és világi állásban dolgozom. Természetesen továbbra is gyerekek és szüleik között adom legjobb tudásomat: abban segítek, hogy tudnak a családnak fordulópontot hozó élethelyzettel megküzdeni. Mindeközben kamatoztatom a meseterápiás tudásomat, és mesékkel próbálok egészséges lelkű gyermekeket nevelni a hétköznapokban. Ez naponta 30 gyermeket jelent, ha ún. mesés nap van, akkor 45-öt.

- Házasságkötésed és gyermekek keresztelője szintén Kelenföldhöz köt. Bemutatnád röviden családodat?

- Némileg már érintettem a családom születését. Férjemmel a Nemzeti Vágtán ismerkedtünk meg. Egy házaspár férfi tagja vele dolgozott, a női pedig velem a kórházban. Aztán néhány hónapra rá a gyülekezetben tartottuk az esküvőnket. Az esküvői fotósunk díjat is nyert az egyik fotójával. Ennek már 11 éve.

Férjem világi állásban dolgozik. Hivatásomból adódóan sokszor látott, amikor egy kisgyermeket kísértem utolsó útjára és indultam otthonról sokszor vidékre vagy valahol helyettesítettem és ezekben az embert próbáló percekben is tisztelettel tudott mindig rám nézni. Kisfiunk 2013-ban érkezett hozzánk, aki ma már 8 éves okos iskolás. Én 156 centi vagyok, ő pedig most 152. Szóval nagyfiú. Két fontos mondata van kiírva a tükörre: „Neaggódj anya!” – így egybeírva, és a másik „Ígyajó” – ami fordulópontokon hagyta el a száját. Megtanultam, hogy a gyerekek néha üzeneteikkel tudnak bennünket vigasztalni, és tisztán látnak. Nem véletlenül mondja Megváltónk: ha olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába (Mt 18,3).

- Emlékeim szerint verseket is írtál? Születtek újabb költemények?

- Ha újabb versek nem is születtek, imádságok azonban igen: orvosoknak, gyászolóknak. Emellett az évek során a Kismama újságnak gyermekgyász-feldolgozó cikkeim is születtek. De az evangélikus sajtóban is számos cikkem megjelent, mivel a kórházlelkészi munkát nagyon nehéz láttatni. Nagyon fontos feladatunk, hogy az embereket megpróbáljuk visszavezetni Teremtőjükhöz!

- Tervek-álmok, melyeket szeretnéd még, ha megvalósulhatnának?

- Az igazi álmom egy olyan lehetőség lenne, ahol a lelkészi hivatásomat is tudnám megfelelő módon kamatoztatni. Álmom továbbá az is, hogy családom minden értékét megfelelő módon támogathassam, és gazdagságként élhessem ezt meg. És megfelelő keretek között mindent megtehessek abból, amit tanultam és tapasztaltam a gyerekekért!

- Kedves Zsuzsi! Hálásan köszönöm a beszélgetést és benne az egészen személyes gondolataidat. Egy igével hadd kívánjak áldást Rátok és további életutatokra. Pál apostol írja: Istennek van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezzetek, és bőségetekből jusson minden jó cselekedetre (2Kor 9,8).

- Én is köszönöm a megkeresést, és hadd kívánjak mindenkinek – ebben a járvány sújtotta helyzetben is – áldást és jó egészséget!

☞ Blázy Árpád

Levél az otthoniakhoz

Szeretettel köszöntöm a kelenföldi testvéreket Észak-Németországból. Július elejétől Göttingenben, egykori egyetemvárosomban vagyok gyülekezeti lelkész. Mikor közel tíz éve ösztöndíjasként megérkeztem ide, álmodni sem mertem volna arról, hogy egyszer felelős leszek az egyik belvárosi gyülekezet lelki életéért, prédikációimat professzorok és távoli országokból érkezett keresztények fogják hallgatni. Hálás vagyok a Hannoveri Evangélikus Egyháznak, hogy ekkora bizalmat szavazott nekem. Göttingen Alsó-Szászország legdélebbi pontján található, de a legtöbb egyházi munkatárs északabbról érkezett ide, és az utcákon – a sok egyéb nyelv mellett, multikulturális központról lévén szó – már sokszor hallani az északi „Moin“ köszöntést a másutt elterjedtebb „Hallo“ helyett.

A St. Jacobi templom a város egyik jelképe, egy 14. századi háromhajós, gótikus csoda. Mikor reggelente gregorián imára megyek át a templomba, még mindig ámulattal ülök le a gótikus szárnyasoltár elé. Magyar lutheránusként szinte hihetetlen megtiszteltetés, hogy itt teljesíthetek lelkészi szolgálatot. S mikor vasárnaponként megtelik a templom, s felhangzik a három orgona egyike vagy a két gyülekezeti kórus valamelyike, én pedig énekelve mondhatom el az úrvacsorai liturgiát, még emelkedettebbé válik a hangulat. A gyülekezet gazdag liturgikus és egyházzenei élete mellett a diakóniában és a teremtésvédelemben is élen jár: a paplak alsó szintjén tanoda működik elsősorban bevándorló gyerekek részére, a város határában pedig egy gyönyörű gyümölcsösünk van, melynek terméséből mi magunk sajtolunk gyümölcslevet és készíttetünk virágmézet.

Családunk közben újabb taggal gyarapodott. Augusztusban megszületett Viola Eszter, aki nővérével, Piroska Inával együtt édesanyjuk gondviselésében cseperedik a tágas és ódon paplakban. Lukács Mór pedig már a gyülekezet reformpedagógiai óvodájában ismerkedik a német hétköznapokkal. Magam a magányos gyülekezeti lelkészek tengernyi teendőjével és a német egyházi világ szabályainak kiismerésével foglalatoskodom. Szerencsére a munkatársakban, a presbiterekben, a sok elkötelezett önkéntesben és számos nyugdíjas lelkésztársamban hatalmas segítő gárdára találtam. Már túl vagyok az első eufória és az első megrettenés szakaszain; ezekben a hetekben úgy érzem, hogy a feladat sok, de uralni tudom az egyes területeket, el tudom végezni az előttem állókat.

Hogy meddig leszünk itt, nem tudjuk még, de annyi bizonyos, hogy nagy szükség van itt is a kreativitásra és a bátor keresztény jelenlétre. A horizonton viharfelhők gyülekeznek: nemcsak a pandémia, de a klímakatasztrófa, és az egyháztagok rohamos csökkenése is reformok, új ösvények kijárása után kiáltanak. A hannoveri népegyház monstrum szerkezete roskadozik. A következő években sorsdöntő lépéseket kell tennünk ahhoz, hogy fennmaradjunk. Hála Istennek eddig gyakran volt elismerő szavakban is részem. A St. Jacobi templom a kezdetektől fogva zarándoktemplom: hozzá van szokva a változáshoz. A toronyban pedig a közelmúltig vándorsólymok tanyáztak. A templom főkapujának kilincsét is ez a madár díszíti. Mikor a megérkezésünk utáni napokban egy sólyom szállt a házunk tetőgerincére, nem tudtam nem jelként, Isten támogatásaként értelmezni a jelenséget: Göttingen első magyar evangélikus lelkésze megérkezett. Lássuk, mi lesz belőle.

☞ Bence Áron

Andreas Gryphius Jézus születéséről

A páratlan Ige, Ki Isten, és Ki Istent
Szemlélte, még mikor idő sem létezett;
Ki által Istenünk a Földet és eget
Alkotta, és a Fényt, mely vezérli itt lent

(Ez több a földi fénynél) tántorgó lépteinket;
Ki lát sötétben is; Kitől Pokol remeg,
S titok ma még: testet vesz föl magára, meg
Korok nehéz terhét, nagyon szeretve minket.

Siralomvölgybe jött a trónusról az útja,
A testnek sátorát hajlékul elfogadta,
Ámbátor Őt be nem fogadták az övéi.

Jósága mily csodás! Ki Őt szivébe zárja,
Menten belátja ezt, s már ég szerelme lángja,
S fog is gyönyörrel és örök örömmel égni!

(Szénási Sándor fordítása)

Martin és Margot Hodson: Teremtett világunk megóvása

Környezetvédelem a Biblia szemszögéből (Harmat, 2021)

„Többnyire úgy olvassuk a Bibliát, hogy az emberi világgal kapcsolatos kérdések állnak a figyelmünk középpontjában. A természeti világról szóló részeket gyakran átugorjuk, vagy egyszerűen észre sem vesszük. Isten teremtett világát szinte jelentéktelen háttérnek tekintjük, mintha Istent csak az emberek érdekelnék. Van azonban egy másik lehetséges megközelítés is. Ha megfigyeljük, hogyan jelenik meg a természet a Bibliában, a bibliai dráma kibontakozásának minden pontján felfedezhetjük Isten szeretetét a teremtett világ iránt. . . . Ebből az új perspektívából szemlélve a Biblia egyaránt tűnhet izgalmasnak és ijesztőnek. Izgalmas, mert új távlatok nyílnak meg, és a dolgok új értelmet nyernek, és ijesztő, mert ez a felfedezés egyben komoly kihívást is jelent. Rádöbbenünk, hogy komfortos és jól berendezett életünket felül kell vizsgálnunk. Kérdésekkel szembesülünk."

Martin és Margot Hodson, a biológus-lelkész házaspár két, a keresztténység szempontjából egymástól elválaszthatatlan szemszögből foglalkozik a környezetvédelem – vagyis teremtett világunk megóvásának – kérdéseivel. A biológus „környezetvédő" a maga szakterületének általánosan elfogadott olyan legsürgetőbb kérdéseit veszi górcső alá, mint a biológiai sokféleség, a klímaváltozás, a népesség és fogyasztás, víz, energia, talaj, élelem és fenntartható fejlődés, míg a lelkész szerzőtárs mindegyik fejezetet bibliai reflexiókkal kísér és egészít ki. Mivel a könyv átdolgozott kiadása 2021-ben jelent meg, szó esik a koronavírus-járvány és a környezet kapcsolatáról is; de nem hiányzik a gyakorlati útmutatás, a mindenki számára elérhető pozitív cselekvési lehetőségek felvillantása és több bátorító, reményt keltő keresztény szervezet és projekt bemutatása sem.

Földünk – és így az emberiség – jövőjével kapcsolatosan napjainkban egyre több negatív, ijesztő hírt hallunk. Keresztényekként különösen fontos ezért számunkra az, amit a könyv mintegy végszóként, de kihívásként is hagy az olvasóra: „Reményt és erőt meríthetünk abból a bizonyosságból, hogy Krisztus a teremtett világ fenntartója, az egyház pedig az ő teste. Krisztus szövetségi partnerségre hív minket, hogy vele együtt tartsuk fenn szenvedő világunkat, és kegyelmének eszközei legyünk egy fenntarthatóbb jövő megteremtésében. . . . Történelmünkben döntő pillanathoz érkeztünk, és Krisztus arra hív minket, hogy tanítványai legyünk egy olyan világban, amely súlyos környezeti válsággal küzd, de a vele való szövetség reménnyel tölt el minket."

☞ Bernhardt Dóra

„Boldogok a békét teremtők"

Megjelent Csepregi András Bibó Istvánról szóló kötete

Az 1956-os forradalom leverése és börtönből való szabadulása után Bibó István a passzív ellenállás mellett az aktív erőszakmentes ellenállást is gyakorolta: őrizte a fontos szavak értelmét. Ilyen szavak a demokrácia és a keresztény-ség. Tűpontosan írt a „polgárinak bélyegzett" szabadságjogok rendszeréről, amelyből egy elemet sem lehet az egész sérelme nélkül kiemelni.

A szabadságjogoknak ez a nyugati rendszere részben a görög, részben a római örökségből alakult ki, de a végső gyökere a keresztény erőszakmentesség gyakorlata. Amennyire érvényesül az erősza-

„BOLDOGOK A BÉKÉT TEREMTŐK"

A keresztény erőszakmentességtől
a nyugati demokráciáig

Bibó István politikai teológiai megközelítésben

kot elutasító keresztény gyakorlat a polgári demokrácia világában, annyira lesz a demokrácia a kiszolgáltatottabb, gyengébb, peremre szorult tagjai számára is otthonossá. Ami pedig a kereszténységről kialakított képét illeti, Bibó szemlélete végtelenül egyszerű: a kereszténységnek Krisztust kell tükröznie. Krisztus arra tanított a szavaival és a gesztusaival egyaránt, hogy győzzük le magunkban a hatalmaskodásra és az erőszakra kényszerítő hajlamot, és győzzük meg a másikat is arról, hogy nem kell tőlünk félnie, hanem békességben élhetünk. A történeti kereszténység sok vonása ellentmond ennek a gyakorlatnak. Krisztus személye és Krisztus követésének kísérlete nélkül a kereszténység sokszor egymással is hadakozó csoportok zűrzavarává torzulhat, amelyre más, gátlástalan hatalmi játszmák is rátelepedhetnek. Ebből pedig nincs más kiút, mint a Krisztus iránti figyelem és a követésére való hajlandóság.

Forrás: lutherkiado.hu

Kutyának lenni jó

Megjelent Gáncs Kristóf Lajos kutya megérkezik című mesekönyve Bertóthy Ágnes rajzaival

Kezdetben olyan apró, hogy egy kabátzsebben is elfér, ám hamarosan már az egész világ körülötte forog. Ő Lajos kutya, aki megérkezik, és mindent a feje tetejére állít! Hősies szúnyogvadász, nyomozónak sem utolsó, és a fociban is remekel, csak aztán fürödni ne kelljen... Kalandjai faluszerte híresek, és Lajos kutya legnagyobb megelégedésére mindig jut bennük hely egy nagy szelet sonkának vagy kolbászos szendvicsnek is.

Gáncs Kristóf, az Ökumenikus Segélyszervet kommunikációs igazgatója és két kisgyermek édesapja, aki esti mesemondásai során teremtette újra mesehősként gyerekkori kedvencét, Lajos kutyát. Mulatságos történetei egy olyan gyerekparadicsomba repítenek, ahol kisgyereknél csak kiskutyának lenni jobb.

Forrás: szabadosagnes.hu

Az ábécé 95 betűje

Szerdánként 16:45-től gyűlik össze az a lelkes csapat, amely a bibliaiskolába jár. Sok állandó tag mellett vannak alkalmi látogatók is, akik vissza-visszatérnek. Izgalmas témákat fejtegetünk Blázy Árpád vezetésével a Reformációi ábécé szócikkeinek mentén. Alkalmanként összetartozó fogalmakat tekintünk át, beszélünk meg. Többek között párban beszéltünk a pokol és a mennyország témájáról, másik alkalommal a reformáció és rajongók, ismét egy másik alkalommal a szabad akarat és szabadság kérdéseiről, amelyeket így jobban megismerhettünk.

A kiskönyv 95 szócikkből áll, amelyekben Luther Márton és más reformátorok gondolatait olvashatjuk a szerzőpáros Margot Kässmann és Ralph Ludvig értelmezéseivel, magyarázataival kiegészítve. Természetesen az adott témák bibliai vonatkozását is megnézzük, az alkalom vezetője ezeket is kiemeli számunkra, mellette pedig keressük a további kapcsolódó igéket. A beszélgetésben természetszerűleg eltérünk a napi kulcsszavainktól, tulajdonképpen nehéz lenne egy-egy témát jól feldolgozni kitekintők nélkül.

Jó megérkezni énekkel és imádsággal ezekre az alkalmakra, hiszen mindig így kezdünk, és a hazavezető útra készülve is imát mondunk, és énekkel zárjuk az együtt töltött időt.

☞ Nagy Ádám

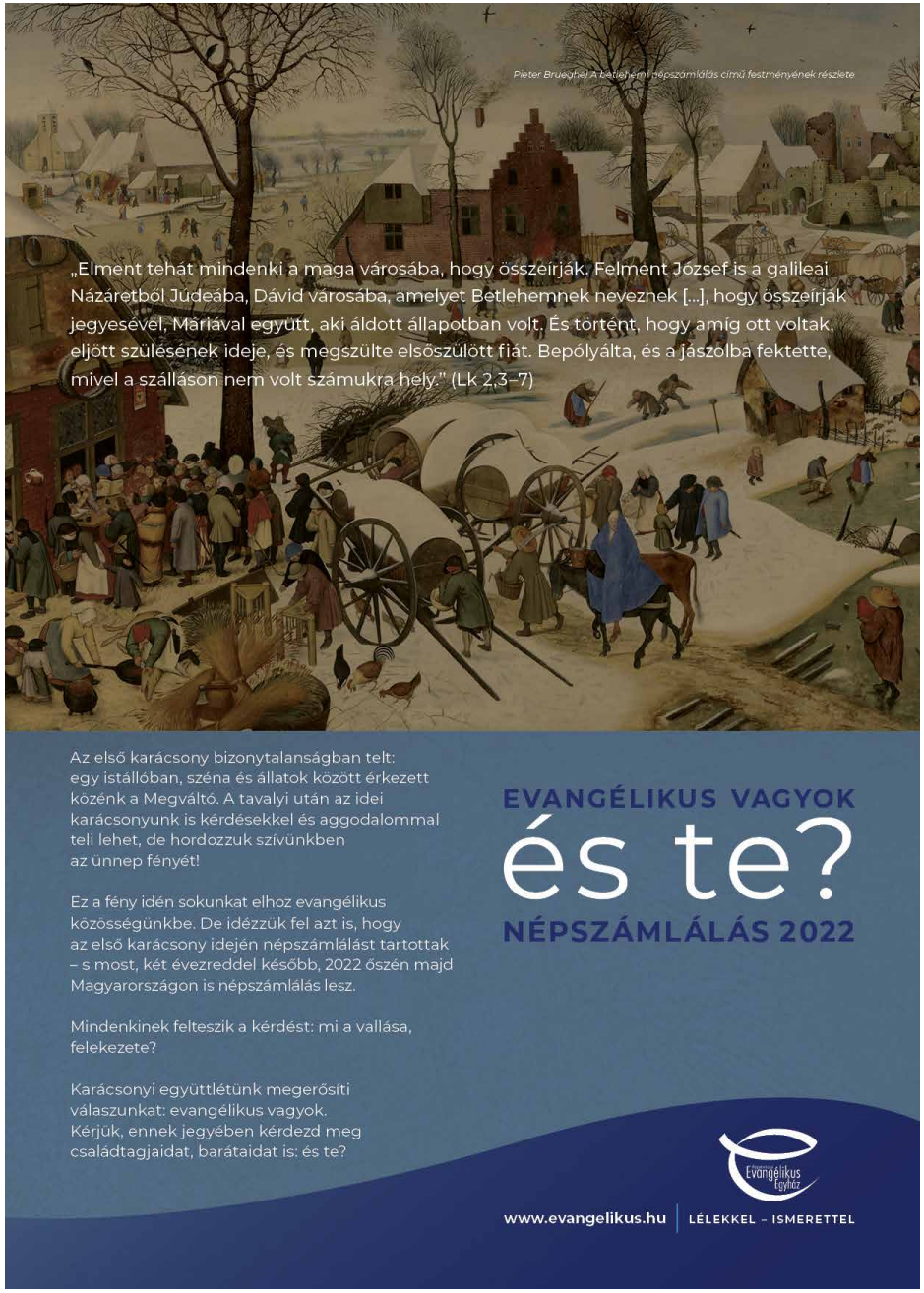

Gyülekezetünk életéből

Október 9-én **gyülekezeti takarítónapot** tartottunk.

Október 15-én a **Szent Margit Gimnázium** diákjainak egy csoportja meglátogatta gyülekezetünket. Templomunk és gyülekezetünk rövid történetének ismertetését követően lelkészünk, Blázy Árpád válaszolt a diákok kérdéseire.

A **filmkedvelő felnőttek alkalmain** (**FIFA**) folytatódik Krzysztof Kieślowski lengyel filmrendező 10 részes Dekalog című sorozatának megtekintése és megbeszélése.

Ezúton mondunk hálás köszönetet a férfikör és a bibliaiskola egyik hűséges tagjának, aki a lelkészi munka hatékonyabbá tételére támogatta egy **HP típusu laptop** megvásárlását gyülekezetünknek

Október 15–17. között tartottuk **őszi gyülekezeti hétvégénket,** melyen gyülekezetünk elnöksége a vasárnapi istentiszteleten köszöntötte Blázy Árpád lelkészt Kelenföldre történt **beiktatása 20. évfordulója** alkalmából.

Október 24-én **Isó Zoltán lelkész úr** szolgált gyülekezetünkben, aki az istentisztelet keretében megkeresztelte unokáját.

Köszönjük Bodnár-Illés Zsófia hűséges szerkesztői munkáját, aki októberben letette ezt a szolgálatot. A szerkesztői feladatokat Isó M. Emese vette át novembertől. Legyen áldás Zsófi és Emese életén!

A férfikör novemberi alkalmán **Dr. Petrovay Kristóf csillagász** Kozmikus hatások a Földre címmel tartott igen érdekes vetített képes előadást (lásd hozzá a cikket).

November 29-én, a fél 11-es istentiszteleten mutatkoztak be **új konfirmandusaink,** akik készülnek a 2022-es konfirmációra: Árvay Réka, Pusztay Zsanna, Missura Vilmos, Turi Zsombor, Idei-Ráth Barnabás, Csányi Artúr.

November 17-én a **Tamási Áron Általános Iskola és Gimnázium** hét osztályának képviselői látogattak el hivatalunkba, akik a Márton-napi felhívásunkra 26 zsák szárazélelmet hoztak a Márton ládája számára. Köszönet Vajda Beának, gyülekezetünk tagjának az ötletért és a szervezésért.

Ugyancsak november 17-én került sor a **hatodévesek és mentoraik őszi konzultációjára** – a járványügyi helyzetre való tekintettel ezúttal online formában.

November 19-én a **Lepramisszió szolgálattevőinek** soron következő számvevőszéki találkozására került sor az új gyülekezeti teremben.

Az adventi jótékonysági vásárra készülve november 19-én az idei **konfirmációs csapat és a kisifi** mézeskalácssütéssel és fürdőgolyó-készítéssel egybekötött kézműves alkalmat tartott.

November 20-án a **Pax et Bonum Kamarakórus** hangversenye volt templomunkban Izrael könnyei címmel.

November 27-én tartottuk az adventi kézművesdélutánt a gyermekeknek.

Jótékonysági adventi vásárunkat idén november 28-án tartottuk a lakásifi szervezésében, a kisifi és a konfirmációs csapat közreműködésével. A bevételt ezúttal is a Fikisha kenyai utcamisszión keresztül egy kenyai kisfiú, Boáz taníttatására utaltuk át.

Újbuda önkormányzata az idei évben a Bikás parknál tartotta hagyományos **adventi gyertyagyújtását,** ahol igei gondolattal Gáncs Tamás lelkészünk szolgált.

November 30-án tartotta **az év utolsó presbiteri ülését** a testület.

A **szentendrei felnőtt bibliaóra** (**FBÓ**) december 1-jei online alkalmán Farkas Vera óvodapedagógus, Kondor Péter püspök és Blázy Árpád lelkész elveszett drachma példázatáról beszélgettett az alkalom házigazdájával, Győri János Sámuel gyülekezetplántáló lelkésszel.

December 1-jén **finn,** december 4-én **svéd nyelvű** istentiszteletet tartottak gyülekezetünkben.

December 11-én az **Inferno Minor** ad koncertet templomunkban.

December 21-én tartjuk **karácsonyi nyugdíjas bibliaóránkat** az új gyülekezeti teremben.

A női kör novemberi alkalma

Az „új” gyülekezeti terem új székei

{nézegető}

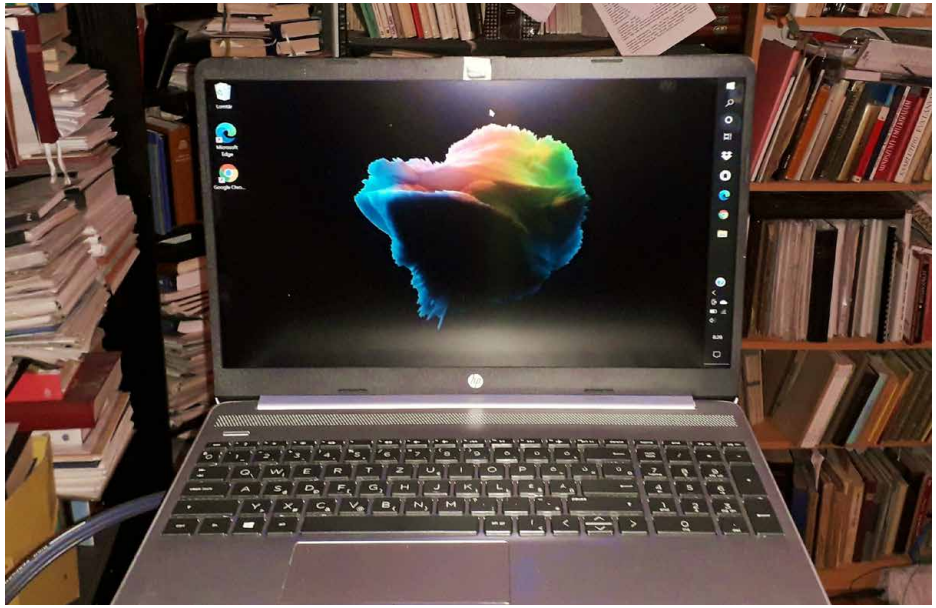

Az új laptop

Megújul az oltár előtti szőnyeg több évfolyam konfirmanduscsaládjainak támogatásával

Keddi bibliaóra

Készülnek az adventi jótékonysági vásár termékei

Petrovay Kristóf csillagász a férfikörben

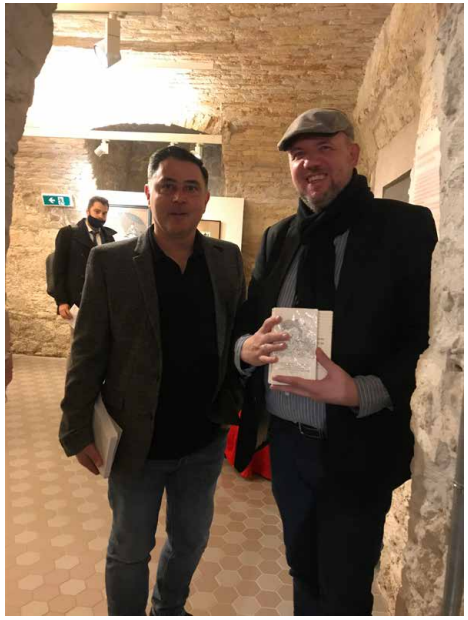

Kollégák egymás közt - bemutatták a Negyvenkét életjelet

Zenei aláfestéssel készülnek az ifis mézeskalácsok az adventi vásárra

Gyülekezeti takarítónap

Udvari munkák

A tanácsterem magasságai csak a legbátrabbaknak valók

Cserkészek akcióban

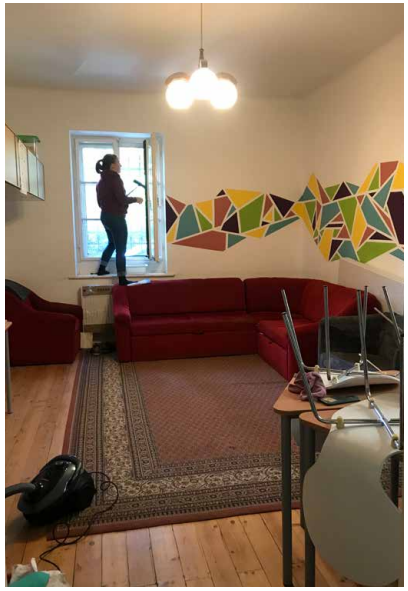

Kis hittanterem

Mindenki talált munkát magának

{nézegető}

Családban marad

Ezermesterek tanácskoznak

A dolgos csapat napsütéses ebédje

A KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET
ISTENTISZTELETI RENDJE 2021. DECEMBER 5. – 2022. JANUÁR 9.

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét.”
(*Jn 1,14*)

DECEMBER 5. ADVENT 2. VASÁRNAPJA

8 óra úrv.	Gáncs Tamás	
9 óra (Farkasrét)	Blázy Árpád	templomszentelési
9:30 óra úrv.	Molnár Lilla	családi
10:30 óra úrv.	Gáncs Tamás	
18 óra	Blázy Árpád	vespera

DECEMBER 12. ADVENT 3. VASÁRNAPJA

8 óra úrv.	Blázy Árpád	
9 óra (Farkasrét)	Nagy Ádám	
10:30 óra úrv.	Blázy Árpád	
18 óra	Nagy Ádám	ifjúsági

DECEMBER 19. ADVENT 4. VASÁRNAPJA

8 óra úrv.	Molnár Lilla	
9 óra (Farkasrét)	Gáncs Tamás	
10:30 óra úrv.	Molnár Lilla	betlehemezés
18 óra	Gáncs Tamás	vespera

DECEMBER 24. KARÁCSONY ESTE

10.30 óra úrv.	Molnár Lilla	
14 óra (Farkasrét)	Molnár Lilla	
16 óra úrv.	Molnár Lilla	

DECEMBER 25. KARÁCSONY ÜNNEPE

8 óra úrv.	Blázy Árpád	
9 óra (Farkasrét)	Gáncs Tamás	
10:30 óra	Molnár Lilla	
	Nagy Ádám	gyermek-istentisztelet
10:30 óra úrv.	Blázy Árpád	
18 óra	Gáncs Tamás	

DECEMBER 26. KARÁCSONY 2. NAPJA

8 óra úrv.	Gáncs Tamás	
9 óra (Farkasrét) úrv.	Blázy Árpád	
10:30 óra úrv.	Gáncs Tamás	

DECEMBER 31. ÓÉV

18 óra	Molnár Lilla	

JANUÁR 1. ÚJÉV

8 óra úrv.	Gáncs Tamás	
9 óra (Farkasrét) úrv.	Blázy Árpád	
10:30 óra úrv.	Gáncs Tamás	
18 óra	Blázy Árpád	

JANUÁR 2. KARÁCSONY UTÁNI 2. VASÁRNAP

8 óra úrv.	Molnár Lilla	
9 óra (Farkasrét)	Nagy Ádám	
10:30 óra úrv.	Molnár Lilla	
18 óra	Nagy Ádám	

JANUÁR 6. VÍZKERESZT ÜNNEPE

10:30 óra úrv.	Blázy Árpád	
18 óra	Blázy Árpád	vespera

JANUÁR 9. VÍZKERESZT UTÁNI 1. VASÁRNAP

8 óra úrv.	Nagy Ádám	lit. Blázy Árpád
9 óra (Farkasrét)	Gáncs Tamás	
9:30 óra úrv.	Molnár Lilla	családi
10:30 óra úrv.	Nagy Ádám	lit. Blázy Árpád
18 óra	Gáncs Tamás	ifjúsági

Hivatali rend

Lelkészi hivatal:
1114 Budapest, Bocskai út 10.
Hétfő-péntek 9–13 óra,
szerda 17–19 óra.

Telefonszámok:

Lelkészi hivatal	**1/361-2159**
Gáncs Tamás igazgatólelkész	20/824-3703
Blázy Árpád parókuslelkész	20/824-2907
Molnár Lilla másodlelkész	20/824-6202
Buday Dorka hitoktató	20/824-5370
Bedecs Réka hitoktató	20/775-3891
Bence Gábor kántor-karnagy	20/824-4524
Németh Sándor kántor	20/824-2762
Németh Zsuzsa irodavezető	30/758-5034
Máthé Eliza pályázati referens	20/339-3569
László Dávid egyházfi	70/426-2859
Müller György kertész-karbantartó	20/573-3140

1114 Budapest, Bocskai út 10. kelenfold@lutheran.hu,
Fent vagyunk a Facebookon: Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet

Szerkesztőség: Bernhardt Dóra, Isó M. Emese, Blázy Árpád, Gáncs Tamás, Harmati Béláné, Isó M. Emese, Molnár Lilla, Nagy Ádám, Venásch Eszter,
Szerkesztőségi ügyekben kereshető: Isó M. Emese (emese.iso@lutheran.hu)
Megjelent 300 példányban. A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.

Felelős kiadó: Szepesfalvy Ákos; Nyomdai előkészítés: Kovács András;
Nyomdai kivitelezés: Vareg Hungary Kft. (www.vareg.hu); Felelős vezető: Egyed Márton

Kelenföldi evangélikus hírlevél
A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség ingyenes lapja

BUDAPEST-KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

1924